

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **P. Č.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR,**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 18. 2. 2019, č. j. MPSV-2019/33056-921, sp. zn.
SZ/MPSV-2018/70070-921

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené

rozhodnutí“), kterým bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 2. 2018, č. j. 70191/2018/BBA (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím nebyl žalobci přiznán příspěvek na péči, neboť podle ustanovení § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), nejde o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Žalobce totiž není schopen zvládat pouze dvě základní životní potřeby, a to komunikaci a osobní aktivity.

II. Žaloba

2. Žalobce namítl, že posudkoví lékaři vůbec nevzali v potaz jeho zdravotní stav a nezohlednili celkový dopad onemocnění na jeho sociální situaci. Žalobce uvedl, že trpí oboustrannou poruchu sluchu, a i přes užití naslouchadla neslyší, s okolím komunikuje pomocí psaného slova či pomocí rukou. Kvůli hluchotě není schopen se sám pohybovat v exteriéru a je závislý na pomoci druhé osoby. Rovněž dlouhodobě trpí bolestí páteře ve všech etážích, pohybuje se pomocí vozíku, není schopen se zvednout ani chodit a trpí značnými bolestmi hlavy. Žalobce namítá, že potřebuje celodenní péči a nezvládá celkem devět základních životních potřeb. Uznali mu však pouze dvě: komunikace a osobní aktivity.
3. Žalobce dále namítal, že nezvládá základní zdravotní potřebu mobility, pohybuje se pouze pomocí vozíku a při vstávání a usedání potřebuje pomoc druhé osoby. Bydlí v druhém patře, ze schodů je snášen a pro převoz k lékaři využívá sanitku. Rovněž není schopen si sám připravit jídlo a nápoje, naporcovat stravu. Potřebuje i pomoc při oblékání a hygieně, která probíhá pouze na lůžku za pomoci manželky. Nezvládá ani výkon fyziologické potřeby. Není totiž schopen se sám z vozíku přemístit na WC. Pečující osoba mu chystá léky a vyřizuje osobní záležitosti. Svá tvrzení doložil lékařskými zprávami uloženými v chorobopise v ordinaci všeobecné praktické lékařky MUDr. P. S ohledem na uvedené proto žalobce navrhl provést nové sociální šetření, neboť dochází ke značnému zhoršení jeho zdravotního stavu.
4. Rozhodnutí žalovaného tedy bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného zdravotního stavu. Žalobce navrhnul, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval skutkový stav a dosavadní správní řízení.
6. Námitky žalobce týkající se základních životních potřeb, které není schopen zvládat a které měly být dle jeho názoru uznány oproti posudkům PK MPSV jako nezvládané, však nebyly z větší části v dosavadním správním řízení uplatněny.
7. K námitce, že posudkoví lékaři nevzali v potaz v žalobě popsané zdravotní potíže související se zrakem, sluchem a pohybovým aparátem doložené zdravotnickou dokumentací praktického lékaře, žalovaný konstatoval, že PK MPSV ve svých posudcích analyzovala veškerou poskytnutou dokumentaci a i dokumentaci praktického lékaře,

kterou si vyžádala. Potíže žalobce jsou v posudcích PK MPSV výslovně zkoumány a hodnoceny z hlediska zdravotního stavu. K nezvládání jednotlivých životních potřeb popsanych žalobcem žalovaný konstatoval, že tyto jsou doloženy pouze jeho subjektivním vyjádřením. Schopnost jednotlivých životních potřeb žalobce zhodnotil již v napadeném rozhodnutí v návaznosti na relevantní zdravotnickou dokumentaci a další podklady, přičemž PK MPSV neshledala posudkově medicínský důvod pro uznání namítaných základních životních potřeb za nezvládané.

8. Žalovaný dále uvedl, že pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Subjektivní popis stavu žalobcem nemůže v žádném případě zpochybnit posouzení zdravotního stavu dle PK MPSV.
9. K návrhu žalobce na provedení sociálního šetření z důvodu zhoršení zdravotního stavu žalobce žalovaný uvedl, že v rámci sociálního šetření nedochází ke zkoumání zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči, k tomu slouží MSSZ, resp. PK MPSV. Posudková komise v rámci posouzení zdravotního stavu žalobce vzala v úvahu jim předloženou i vyžádanou dokumentaci a reflektovala zprávy těsně předcházející vydání napadeného rozhodnutí. Provedení nového sociálního šetření proto považuje za nadbytečné a nevhodné.
10. Žalovaný uzavřel, že v řízení žalobce nedošlo k žádnému pochybení a napadené rozhodnutí nemá žádné vady. Závěrem žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
13. Po řádném posouzení žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Právní úpravu poskytování příspěvku na péči obsahuje zákon o sociálních službách a na něj navazující vyhláška č. 505/2006 Sb., (dále jen „vyhláška“).
15. Podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách platí, že nárok na příspěvek na péči má osoba uvedená v § 4 odst. 1 zákona o sociálních službách, která „z důvodu

dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8.“

16. Zákon rozlišuje čtyři stupně závislosti. Jednotlivé stupně závislosti se určují podle toho, kolik tzv. základních životních potřeb člověk nezvládne bez pomoci. Těchto potřeb je celkem deset: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost (srov. ustanovení § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách). Jejich podrobnější vymezení pak uvádí příloha č. 1 k vyhlášce. Podle ustanovení § 2a vyhlášky přitom platí, že k závěru o závislosti posuzovaného na pomoci jiné osoby při zajištění některé z životních potřeb postačí, pokud nezvládá byť jen jedinou z aktivit vyjmenovaných v této příloze.
17. Za schopnost zvládat základní životní potřebu **mobilitu** se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat *vstávání a usedání, stoj, zaujímat a měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je*. Za schopnost zvládat základní životní potřebu **orientace** se považuje stav, kdy osoba je schopna *poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se osobou, časem a místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí, orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat*. Za schopnost zvládat základní životní potřebu **stravování** se považuje stav, kdy osoba je schopna *vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace*. Za schopnost zvládat základní životní potřebu **oblékání a obouvání** se považuje stav, kdy osoba je schopna *vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem*. Za schopnost zvládat základní životní potřebu **tělesná hygiena** se považuje stav, kdy osoba je schopna *použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se*. Za schopnost zvládat základní životní potřebu **výkon fyziologické potřeby** se považuje stav, kdy osoba je schopna *včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky*. Za schopnost zvládat základní životní potřebu **péče o zdraví** se považuje stav, kdy osoba je schopna *dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc*. Za schopnost zvládat základní životní potřebu **péče o domácnost** se považuje stav, kdy osoba je schopna *nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí, obsluhovat topení, udržovat pořádek*.
18. Podle ustanovení § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách platí, že „při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se

nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“ Ustanovení § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách doplňuje, že „pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.“

19. Ustanovení § 1 odst. 4 vyhlášky současně dodává, že „za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu (...). Přijatelným standardem se rozumí zvládnání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.“
20. Z ustanovení § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vyplývá, že při posuzování stupně závislosti se vychází ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
21. Posuzování závislosti na pomoci jiné fyzické osoby provádí posudkový lékař OSSZ a posudková komise žalovaného. Posudek je pak pro správní orgány stěžejním důkazem. Jeho povahou a požadavky, které je na něj třeba klást, se již opakovaně ve své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud, podle kterého posudek musí být jednoznačný, určitý, úplný a přesvědčivý. Tyto náležitosti splňuje, pokud se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným účastníkem řízení, výsledkům sociálního šetření a lékařským zprávám. Své závěry musí posudková komise náležitě podložit a odůvodnit. Je nezbytné, aby posudek obsahoval vysvětlení, jakým způsobem posudková komise hodnotila veškeré posudkové podklady, které z nich považovala za relevantní, případně z jakého důvodu se od závěrů uvedených v některých z nich odchýlila. Posuzovaný zdravotní stav musí poté popsat dostatečně jasně a přesně, aby nevystávaly žádné další pochybnosti (srov. např. rozsudek ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Ads 299/2014-25, či ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018- 17).
22. Nejvyšší správní soud ve vztahu k nakládání s posudkem v řízení dovodil, že „se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze

dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, a ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104). I z hlediska soudního přezkumu platí, že zjištění zdravotního stavu a souvisejícího stupně závislosti posuzované osoby je věcí odborně medicínskou, k níž nemá soud potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily (srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. [5 Ads 34/2003 – 82](#)). Posudek vypracovaný posudkovou komisí je v řízení před soudem stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán. Z těchto důvodů byl soud povinen vycházet z posudkového hodnocení týkající se zdravotního stavu stěžovatele a tento nemohl sám blíže hodnotit; správně proto přezkoumával přesvědčivost, úplnost, jednoznačnost a určitost posudků posudkové komise, při tom dospěl vzhledem k jeho obsahu a obsahu lékařských zpráv v něm uvedených, jakož i s ohledem na množství podkladů, které měla posudková komise k dispozici, k závěru, že posudek splňuje požadavky úplnosti a přesvědčivosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. [4 Ads 57/2009 – 53](#)).

23. V posuzovaném případě učinil žalovaný závěr, že posudky PK MPSV ze dne 31. 10. 2018 a dne 31. 1. 2019 splňují všechny shora uvedené požadavky a mohou tedy posloužit jako podklad pro rozhodnutí ve věci samé. Soud s hodnocením žalovaného souhlasí. Kromě žalovaným uznaných základních životních potřeb komunikace a osobní aktivity, žalobce namítl, že nezvládá také základní životní potřebu mobility, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, výkon fyziologické potřeby, péči o zdraví a péči o domácnost. Dle názoru soudu rozhodnutí žalovaného i posudek poskytují dostatečně odpověď na to, proč nebyly žalobci uznány i další základní životní potřeby. Předmětný posudek PK MPSV je úplný a odůvodněný a dle názoru soudu i dostatečně přesvědčivý. Krajský soud se tedy dále zabýval přesvědčivostí odůvodnění schopnosti zvládat jednotlivé základní životní potřeby, jak vyplývá z předmětného posudku PK MPSV a konsekventně z napadeného rozhodnutí.
24. V případě základní životní potřeby stravování nebylo prokázáno, že si žalobce není schopen sám připravit jídlo a nápoje, naporcovat stravu, když pohyblivost horních končetin nebyla dle lékařských zpráv omezena. Žalobce je dle posudku v rámci bytu mobilní, nemá potíže v oblasti příjmu potravy a je schopen konzumovat stravu v obvyklém denním režimu. Dle krajského soudu tedy lze mít za daných okolností za to, že žalobce zvládal sám „vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim“, neboť dle lékařských zpráv je v rámci bytu mobilní, a to přinejmenším s využitím facilitujících prostředků, které vyrovnávají případné znevýhodnění a napomáhají nebo umožňují samostatnost.
25. Rovněž není objektivní důvod pro nezvládání základní životní potřeby oblékání a obouvání. Podle závěru sociálního šetření a posudkové komise je žalobce schopen hybnosti končetin, a to i přes dlouhodobou bolestivost páteře. Ze zdravotnické dokumentace plyne, že hybnost horních končetin je bez parézy, a tudíž jsou zachovány úchopové schopnosti rukou. Žalobce je tedy schopen stoje, sedu, přičemž celková ztuhlost páteře a nosných kloubů nebyla prokázána. Dle názoru soudu žalobce tuto základní životní potřebu např. s užitím běžných facilitačních prostředků zvládá.

26. S neuznáním lze souhlasit i ohledně výkonu fyziologické potřeby. Žalobce namítá, že není schopen se sám z vozíku přemístit a použít toaletu, a proto používá inkontinenční plenkové kalhotky. Z lékařské dokumentace však plyne, že žalobce netrpí závažnou formou inkontinence a je případně schopen výměny inkontinenční pomůcky, neexistuje tedy příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu fyziologické potřeby v přijatelném standardu, s případným využitím běžně dostupných pomůcek.
27. Krajský soud také nevidí objektivní důvod pro nezvládání péče o zdraví. Podle závěru sociálního šetření a posudkové komise je žalobce schopen pochopit lékařské doporučení, rozpoznat, uchopit i užít doporučenou medikaci. Základní životní potřeba péče o zdraví se považuje za zvládnutou, pokud člověk dokáže dodržovat stanovený léčebný režim. Zdravotní problémy žalobce však nesvědčí o tom, že by tento režim neměl umět zvládat. Jeho problémy souvisí zejména s oboustrannou hluchotou a dlouhodobou bolestí páteře a kloubů. Po psychické stránce zdravotními problémy netrpí. Podle posudku se totiž v oblasti duševních funkcí neprokázala žádná závažná porucha. Ani žalobce to netvrdil. Měl by proto objektivně zvládnout si sám léky připravit a dodržovat další opatření, která mu stanovili jeho lékaři (rehabilitace apod.) v přijatelném standardu, resp. s přijatelnými omezeními. Dle krajského soudu tedy lze mít za daných okolností za to, že žalobce zvládal sám „dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc“, jak uvádí ustanovení § 2a citované vyhlášky.
28. Ani v případě péče o domácnost neshledává krajský soud objektivní důvod pro nezvládání, neboť ze závěru posudkové komise v souladu s doloženou dokumentací vyplývá, že žalobce je schopen nakládat s penězi, manipulovat s předměty denní potřeby, ovládat běžné domácí spotřebiče, vykonávat běžné domácí práce, udržovat pořádek apod.
29. Ani v případě mobility soud neshledal, že by ji žalobce nebyl schopen zvládnout. Posudková komise se v posudkovém zhodnocení zabývala dlouhodobými problémy žalobce spojenými s bolestí páteře ve všech etážích, na podkladě degenerativních změn, a kloubů, které vyplývají zejména ze zpráv neurologa a z nálezu praktického lékaře ze dne 7. 12. 2018. Posudková komise k tomu ve svém posudku ze dne 31. 10. 2018 mj. uvedla, že *v oblasti pohybového aparátu nebyla prokázána těžká funkční porucha- není celková ztuhlost páteře, dolní končetiny neztratily svou opěrnou a dynamickou funkci, není paréza ani plegie ani závažné svalové oslabení, nosné klouby nejsou těžce omezeny ve svém pohybovém rozsahu. Na horních končetinách je zachována úchopová schopnost. Žalobce je schopen chůze krok za krokem s případným užitím změny kompenzačních pomůcek, je schopen změny polohy těla, sedu, stoje, je schopen přemístění. Chůzi zvládá svým tempem, s případným využitím odpočinku. Stav dolních končetin- tj- absence těžké kloubní poruchy a závažného paretického postižení, dále interní stav bez známek selhávání některého z orgánů umožňující i chůzi po schodech, jakož i nástup a výstup z dopravního prostředku.* V doplnění posudku ze dne 31. 1. 2019 je pak mj. uvedeno, že *ve zdravotní dokumentaci nenalezen podklad z jakého objektivního důvodu došlo k udávanému výraznému zhoršení mobility, když objektivní lékařské nálezy z neurologie jsou nadále bez průkazu parézy na končetinách, bez těžkého omezení hybnosti nosných kloubů a bez celkového ztuhnutí páteře, současně neprokázána žádná závažná dekompenzace interního stavu*

ani kachexie apod. Dle PL se pohybu na invalidním vozíku a neovládá péči o sebe, dle odborných nálezů neurologie a fyzioterapie není postižení horních končetin, jejich funkce je plně zachována, bez parézy, na dolních končetinách rovněž bez parézy, hybnost aker dolních končetin bez oslabení, symetrická bez svalových atrofií na končetinách, bez těžkých kloubních omezení, v ordinaci zvládá chůzi bez kompenzačních pomůcek – není tedy žádný podklad pro těžké omezení nebo ztrátu statodynamické funkce dolních končetin s neschopností chůze. Stav hybnosti páteře v 9/2018 střední omezení hybnosti LS páteře. Lass při dotažení, o měsíc později 30. 10. 2018 – Thomayer neprovádí, z nálezů vyplývá zvýšená hyperpatie žalobce. Jedná se o stav střídající se úrovně hybnosti páteře, není však prokázáno dlouhodobé nebo trvalé ztuhnutí páteře a není přítomen žádný závažný neurologický deficit. Stran objektivně zjištěného stavu pohybového aparátu tedy nebyly prokázány žádné nové skutečnosti, které by měly dopad na zvládání základních životních potřeb. PK MPSV bere na vědomí zprávu PL ze dne 15. 11. 2018 a následně ze dne 7. 12. 2018 o neprovádění některých úkonů ze strany žalobce, používání invalidního vozíku apod. Nicméně pro nezvládání některé ze sledovaných základních životních potřeb musí existovat přímá souvislost mezi prokázaným zdravotním stavem, tj. musí být prokázána těžká porucha končetin, která nebyla prokázána, selhávání některého z orgánů- které nebylo prokázáno. Z provedeného sociálního šetření pak plyne, že chůzi zvládá, je pomalejší, stojí, chůzi po schodech, vstávání a usedání, změny polohy zvládne. Zvládne pomalu i terén do 200 m. MHD cestuje s doprovodem. Z provedeného dokazování tak neplyne, že by objektivní důvody bránily žalobci zvládnout sám „vstávání a usedání, měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.“, jak uvádí ustanovení § 2a citované vyhlášky.

30. Ani v případě hygieny nebrání žalobci objektivní důvodu ve schopnosti jejího zvládnutí. Žalobce je schopen rozpoznat potřeby úkonu, schopen přemístění do koupelny, ovládání hygienického zařízení, užití sprchového zařízení i hygienických potřeb a umytí celého těla, osušení. Schopen v rámci bytu, rovněž i mobilní a úchopová schopnost rukou je zachována. Je schopen i úchopu hřebene a zubního kartáčku. I dle sociálního šetření hygienu zvládá, v koupelně se zamyká a nikoho tam nechce. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce v přijatelném standartu zvládá použít hygienické zařízení a provádět celkovou hygienu, tedy „mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu“, jak uvádí ustanovení § 2a prováděcí vyhlášky.
31. Soud k věci rovněž uvádí, že žalobce byl vyšetřen v rámci posudku vyhotoveného pro správní orgán I. stupně dne 6. 12. 2017, MUDr. A. S. V posudku je uvedeno, že se žalobce dostavil v doprovodu, bez vybavení zatím sluchadla, obrací se na ujištění k partnerce, bez pohybového omezení, znakovou řeč neovládá, snaha o vyhovění, bez pohybového omezení, výzvam s doprovodem běžných posunků rozumí, vyhoví.
32. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitky žalobce důvodnými.

V. Náklady řízení

33. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. září 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.